

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Contra l'estabilització de la misèria

El pla de misèria i d'atur provoca l'augment dels preus. — El règim de dictadura és incapaç de liquidar els «tinglados», i és damunt de les forces productores que recauen els sacrificis. — Els capitals estrangers no venen, i els espanyols continuen fugint a l'estranger.

Ara més que mai: cal lluitar contra la dictadura !

Barcelona, octubre. — Dia darrera dia, van precisant-se les conseqüències desastroses d'un suposat pla «d'estabilització», dictat sense consultar el país, pel mateix home responsable dels vint anys de desordre econòmic, incapaç de liquidar els «tinglados» que l'aguanten, i de modificar ni una sola de les estructures parasitàries que devoren la riquesa social.

En aquestes condicions, que són les d'una dictadura incapaç i senil, les restriccions de crèdits, la recessió i l'atur forçós que són els remeis imaginats pels «tècnics» de l'Opus Dei, són incapços de salvar la moneda, i menys encara d'obtenir inversions estrangeres.

Els preus puguen doncs, i els salaris baixen. La demagògia del senyor Marçet de Sabadell i la campanya que intenta per modificar — en el pla local — el circuit de distribució de productes del camp, aconseguint per uns dies algun abaratiment prova precisament el que diem: el problema dels preus, com el de la producció, com el de la moneda, és un problema d'estructures parasitàries. Però no les de pobres intermediaris, sino les dels aparells monopolistes. I aquestes la dictadura no les toca. Al contrari.

Heus ací com es presenta actualment la situació:

ENCARIMENT DE PREUS. — El règim ha pres una serie de mesures d'emergència. Els governadors civils han rebut plens poders, per liquidar el màxim d'intermediaris. Les reaccions no s'han fet esperar. El petit comerciant, sovint explotat per l'Estat i les

fiscalies diverses — és la víctima d'aquesta campanya demagògica.

ELS «TINGLADOS» NO ES DEMUNTEN. — Al costat d'això el règim resta incapaç d'afrontar els nombrosos organismes parasitaris que intervenen en el circuit econòmic. A finals de setembre només s'havien dissolt 7 oficines d'aquestes malgrat les exigències de l'O.E.C.E. i del F.M.I. La lluita entre l'equip de Suances i la d'Ullastres no està resolta. I és el país que en pateix.

AUGMENTS DE TARIFES. — Ultra l'augment dels transports ferroviaris, de tramvies, de gasolina, d'electricitat, d'autobusos, hi ha actualment nous augmentos importants de productes farmacèutics, de matricules escolars, de gas, que venen a ajuntar-se als augmentos de preus de tots els queveures.

PISOS NOUS QUE NO ES COMPREN. — S'ha posat en vigor una disposició, existent ja, perquè els pisos que no es comprén siguin llogats obligatoriament. A Saragossa, a Madrid, a Barcelona hi ha centenars d'allotjaments buits que no troben comprador.

COTXES VIELLS I NOUS QUE NO ES VENEN. — L'indústria automòbil ha de suportar també les conseqüències de la recessió. S'han suprimit la majoria de les hores suplementàries a la SEAT i a la Renault. A la Seat hi ha hagut centenars d'annulacions de demandes de cotxe. Els preus han baixat, i el mercat de l'ocasió s'esfondra. L'tsetta, ha baixat de 10.000 pessetes d'un cop: De 55.000 pessetes a 45.000.

(Passa a la pàg. 2.)

EDITORIAL

ELS CATALANS ENS HEM FIXAT UN CAMI

La constitució a Catalunya del Consell que agrupa totes les forces democràtiques ha estat un gran exemple pels demòcrates dels diversos indrets d'Espanya. A Madrid, concretament, la dispersió i les divisions — filles sovint d'un clima polític artificial d'aquesta immensa superestructura que és la capital espanyola — havien obstaculitzat fins ara les millors voluntats. L'actitud de Catalunya però, porta els seus fruits. I no té res d'estrany que una de les primeres preocupacions de les forces espanyoles que volen aconseguir aquesta unitat d'acció hispànica sigui saber què pensem i volem els catalans, que hem iniciat precisament aquest camí.

Cal però que les coses es facin amb claredat. Els catalans tenim ja constituït el propi organisme d'unitat. Les respostes que es donen als amics dels altres pobles d'Espanya insisteixen en la necessitat de fer el mateix. En el terreny de l'acció contra la dictadura nosaltres no temem cap desdibuixament i tots els demòcrates que s'ho proposin saben que poden comptar amb el nostre recolzament. Més. En justa reciprocitat, els demanem que les iniciatives que puguin sortir de Catalunya siguin igualment seguides. El nostre poble és avui sotmès a una vigorosa repressió econòmica, que recau damunt dels treballadors i de les classes mitjanes, i que menaça les fonts mateixes de la nostra existència material. Hem venut la persecució contra l'esperit i la llengua, i també vencerem la persecució contra l'indústria i el comerç. Però sabem que la crisi s'agreuja cada setmana, que la vida dels assalariats és cada dia més difícil, que no hi ha crèdits i s'accentuen les fallides, que no es fan ja hores extraordinàries amb les quals es compensaven els salaris de misèria, i sobretot que si el

(Passa a la pàg. 2.)

PER UNA CAMPANYA DE PROTESTA I D'ACCIO CONTRA EL MAL GOVERN, LA CORRUPCIO I LA MISERIA

CATALANS: Atenció a les instruccions de les Forces Democràtiques!

DON STURZO

Per M. SERRA I MORET

ELS que hem viscut molts anys i hem viscut intensament portem un bagatge que no és «nécessaire», sino més aviat un «portefeuille» que garantitza el nostre crèdit. Venim a ésser una mena de padró o de registre. viu car la vida no ens ha refusat res ni la repulsa d'amics i adversaris.

Així, en la nostra joventut, no pas malgrat el nostre socialisme sinó del socialisme estant, ens interessavem vivament per l'obra arriscada i tenaç del sacerdot sicilià Luigi Sturzo, el veritable fundador de la democràcia cristiana que el geni clarivident de Lleó XIII havia senyalat com missió específica de l'Església, com la seva salvació i raó d'ésser en un món saturat de racionalisme, de ciència positiva i de creacions de l'enginy i de la tècnica.

Don Sturzo ha mort vell i ha tingut l'avinentesa de veure en perspectiva dels del seu escó del Senat de la República, conferit set ans enrera per un President — Giovanni Einaudi — tan ateu com nosaltres, l'obra «seva» de cinquanta anys, triomfant a Itàlia i pràcticament a tota Europa, el mirall de la consciència universal. Ell, el fundador, no figurava en cap de les fraccions de la democràcia cristiana; era en totes i amb el seu silenci, el seu esguard i la seva sola presència, deia i feia el que havia de dir i de fer: esperit, coratge, rectitud, fermesa.

Una sola vegada, en el curs d'un anterior exili vam tenir el goig d'estrenyer la ma al noble veterà socialista Filippo Turati i vam passar tota l'estona amb ell parlant de Sturzo i d'Agostini Gemelli, els dos traspassats suara, amb pocs dies de diferència, quan es trobaven al llindar dels noranta anys. Turati ens deia: «Hi ha companys que combaten Sturzo per por que ens prengui la parròquia com si el socialisme fos una parada de fira en un suburbi. Nosaltres no fem socialisme de regiment ni assaltem la casa del veí com els feixistes. Portem llum a la consciència dels treballadors i si el fanal de l'Església ens hi ajuda, senyal que el nostre humanisme supera prejudicis i convencions. Només podem exigir que siguin honestos i sincers. La prova que ho són és que la democràcia cristiana no ha transigit amb la dictadura i el feixisme i que Don Sturzo és un exiliat irreductible com nosaltres.

En canvi, en aquells moments — 1928 — Agostino Gemelli, arrauxat, com sempre, feia de feixista notori. Gemelli no era deshonest ni era un farsant com Mussolini malgrat que fos com aquest un trànsfuga del socialisme. Als vint i cinc anys, metge i cirurgia de prestigi, era un menjacapellans i un supermarxista que en el seu periòdic «La Plebe» deixava els anarco-sindicalistes ben petits. De sobte, en 1903, va presentar-se amb hàbits franciscans i va començar la carrera del sacerdot. La ciència, però, era el seu nord i va treballar pels millors laboratoris i clíniques d'Europa i un dia va tornar a Milà a fundar l'Institut catòlic, tan acreditat com el de Paris. I va tornar a l'aspostolat social amb la revista «Vida i Pensament», lluitant amb totes les armes contra el racionalisme, el positivisme i el materialisme filosòfic. I es va fer feixista per temperament, perquè la seva dinàmica el menava a la intolerància i a la violència. I quan Mussolini, rescatat pels alemanys, acomplia la darrera farsa amb la república de Salò, Gemelli es transforma en antifeixista furibund i arma estudiants i obrers per a precipitar l'alliberament d'Itàlia. Un accident d'auto pervingut en 1940 l'havia mig inutilitzat però ell va seguir la lluita sense repòs i no va acceptar la mitra que Pius XII li oferia i ha mort vell i ignorat a la trinxera.

Déu l'hagi perdonat! Don Sturzo ha rebut els honors dels funerals nacionals i els socialistes i els comunistes i tots els ateus d'Itàlia han considerat que els mereixia. Nosaltres, de lluny, ens hi adherim, ben gratuïtament car sabem que ni els amics ni els adversaris ens ho estimaran. Però és que tenim el defecte d'ésser demòcrates i tolerants i de no considerar-nos en possessió de la veritat i de la raó fins que els fets i l'experiència ens l'han donada.

Aitrament, professem una psiquiatria que no és precisament freudiana però que creu en els reflexes. Molts faran ço que nosaltres volem, no perquè nosaltres volem, sino perquè el que nosaltres volem és cosa bona, volem dir, sana, santa. I la faran tant si són catòlics com ateus, tant si són socialistes com conservadors. Don Sturzo feia democràcia cristiana de veritat i desvetllava i recollia la gran massa de treballadors que els socialistes no podíem convencer i aplegar de cap manera ni imposant-los la dictadura del proletariat com a Hongria. I quan Mussolini fou penjat de

(Passa a la pàg. 2.)

ELS AUGURS DEL MAL

per Enric BRUFAU

Per aquest món hem trobat homes de moltes menes. Ben segur que de totes en cal i encara que n'hi hagués de més no fora cap desgràcia. La quantitat i la diversitat no poden alterar el problema. Cada u és com és, diem a casa nostra i sempre és igual. Molt bé i molt ben dit, però almenys ho fossin de veritat de diferents car fora tant com dir que tots seriem iguals en la diversitat. A partir d'aquí ja no caldria esforçar-se en singularitzacions les quals infinitat de vegades amaguen la vanitat més pueril.

La suficiència també és una singularització, i de segona ma, a més a més. I els suficients sovint es troben entre els homes que mancats d'illusos van anunciant monòtonament totes les calamitats imaginables.

No hi ha pas dubte que alguna vegada llurs malaveranys resulten confirmats pels fets i en aquest cas la boca se'ls omple d'aigua de la satisfacció. Ho han endevinat i, com és natural, algú o altre en sofreix les conseqüències, algú o altre confirma amb dolor l'encert de l'auguri. I no se'n donen vergonya! Ben al revés: de paraula, i si tenen un butlletí a llur disposició per escrit, s'entossudeixen a fer conèixer la seva preciosa i malaurada suficiència.

Fent-ho així hom recorda, volguem o no, la b'asfèmia del fill malcat que s'enorgullia d'haver previst la fi tràgica del seu germà.

Ara mateix, per no anar més lluny, hi ha qui s'entesta a demostrar el fracàs del moviment popular i de protesta dels nostres germans de l'interior contra la dictadura franquista. El fet que aquest moviment no culminés en una vaga general equivalent al premi del fracàs que tant esperaven.

Els «suficients» ja ho deien, ja ho havien vaticinat. Es a dir, quan es tracta de defugir els ensurts tenen un ull de linx!

Trista constatació, car nosaltres en deduíem que, després de vint anys d'exili, i després de vint anys d'esclatatge a l'interior, aquesta mena de satisfaccions i d'encerts dels «suficients» se'ls han anat acumulant de tal faísó que avui, per por de perdre un capital tan ben guanyat, s'han convertit en aferrissats conservadors de la desgràcia.

Ja no són capaços del més lleu esforç encaminat a alliberar el nostre poble. Ja no cerquen ni l'ocasió més propícia per tal de sumar-se al clam de llibertat que munta de la nostra desventurada terra. Continuen i continuaran propagant la malaurança amb la qual es veu ben bé que hi estan completament d'acord!

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA